

APĂRAREA NAȚIONALĂ

organ național independent.

Apare: Miercuri, Vineri și Duminică.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

strada Carolinei Nr. 5.

ABONAMENTELE:

Pentru monarhia austro-ungară:
Pe un an 24 cor., 6 luni 12., 3 luni 6 coroane.
Pentru România și străinătate:
Pe an 25 franci, 6 luni 13 franci, 3 luni 7 franci.
Abonamentele se plătesc înainte.

Proprietari și editori:

Dr. Eusebie Antorovici, cand. de adv.
Valerian Halip, notar.
Constantin Jescu, țaran.
Vasile Maghior, paroh.
Dorimedont Vlad, inv. sup.

INSERTIUNILE:

Un rind peti sau spațiul său coastă pentru publicarea odată 12 bani, de două ori 18 bani, de trei ori 24 bani.
Prenumeratiunile se primesc la administrație; Inseratele la „Societatea tipografică bucovineană” în Cernăuț.
Epistole nefrancate nu se primesc. — Manuscriptele nu se înapoiază.
Un număr costă 20 bani.

Rugăm cu insistență pe onorații cetitori, cari au primit pînă acu „Apărarea Națională”, să binevoiască a achita cît mai curînd abonamentul sau a se declara în scris ca abonenți; de altfel nu vor primi numerile următoare.

Cernăuț, 5 Ian. 1907.

Mărire întru Cei de sus, lui D-zeu; pe pămînt pace, între oameni bunăînvoire.

Cu această cîntare ingerească a fost sălutat Soarele erei creștinești, Christos, care a răsărit din orașelul Vifiem spre a lumina întunericul rătăcirilor religioase și a încălzi atmosfera morală a lumii, pentru a o face capabilă a produce fructele binecuvîntate ale dreptății și ale iubirii creștinești. Cîntarea îngerilor nu era decît *programul de activitate* al lui Christos, parafrazat mai apoi prin cuvintele: »Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca, văzînd ei faptele voastre cele bune, să-l mărească pe D-zeu,» sau »fiți desăvirșiți, precum Tatăl

vostru din ceriu desăvirșit este,» deci să trăim în atare armonie, pace, și bună înțelegere, să fim așa de perfecți moralicește și așa de altruști, încît prin însași viața noastră aceasta purure să-l premărim pe D-zeu, ajungînd astfel ultimul și cel mai sublim scop al existenței ființelor raționale: *continua năzuință după supremul ideal și cea mai mare apropiere posibilă de acesta.*

Precum singuriții indivizi, așa și popoarele sint capabile de-a se departa de acest ideal al perfecțiunii, căci stătornicia, onestitatea, curajul, cumpătatea, toleranța, marinositatea, iubirea adevărului și a dreptății și toate celelalte preferinți ale sufletului omenesc, cari se recer spre a asigura pacea și bunăînțelegere dintre oameni, pot deveni proprietatea unui popor, întocmai cum devin a unui individ și cu cît mai perfect în privința sufletească este un popor și cu cît mai solidă este morala sa politică, cu atît mai respectat ar trebui să fie el de toate neamurile cari îl încunjoară, întocmai cum se întîmplă și între indivizi. Ear cu cît mai corupt va deveni spiritul dominant al unui popor și cu cît mai șubredă va fi baza operațiunilor sale în viața publică, cu atît mai mare va fi și disprețul ce și-l va atrage

respectivul popor. Această aserțiune o poate adevări fiecare, care urmărește cu atenție ceea ce se petrece în *jurul* nostru. Nu e timpul și nici nu e oportun ca să intrăm în detalii, cari în sfîrșit și le poate face ori care Român adevărat și cari vor trebui făcute cu tot adînsul, dacă vecinii noștri, la cari ne gîndim, nu vor înceta odată pentru totdeauna a juca față cu poporul nostru un rol atît de deochiat

Noi, Romîni acestei țări, atît ca indivizi a parte, cît și ca popor unitar, am fost purure și față de toți străinii cu cari am avut de-a face *moderuri de păcînicie, toleranță, ospitalitate și bunătate* și nici cînd n'am dat ansă la gilceavă și neînțelegere, am secerat însă în schimb pentru bunătatea noastră prea adese *are și dușmănia*, vecinilor noștri feluriti, cari bunătatea noastră au privit-o drept slăbăciune, iar toleranța drept lașitate, așa că astăzi nu se sfîesc a-și aroga drepturi, cari nici cînd nu le-au avut și la cari părinții lor nici nu se visa. Iar altă categorie de vecini ai noștri, cari nu s'au ostenit nici odată a urma percepțele sublime ale bunăînțelegerii creștinești, în loc să promoveze cauza adevărului și a dreptății, cari ambele sint pe partea romînească, sau cel puțin

să observe o atitudine neutrală, au întins mîna celor mai pronunțați contrari ai noștri și lucră cu multă înverșunare la dărîmarea prestigiului romînesc.

Noi, astăzi în ziua păcii, cînd sufletele romîne și creștine vrînd-nevrînd se apropie, atrase de sublima problemă a creștinismului, declarăm cu toată solemnitatea și cu sînteniei că *nu avem nici în clin, nici în mîneacă cu acei contrari notorii a neamului nostru, cari îmblă să profite de neînțelegerile ce domnesc în tabăra noastră*, simulînd simpatii pentru noi, ca cu atît mai cu îndîrjire să poată lovi în foștii lor aliați, pe cari, durere, și noi sintem necesitați ai combate.

De aceea regretăm din toată inima, că contrarii noștri politici din tabăra »democrată«, în loc să recunoască erorile lor din trecut și cele din prezent, primind obiecțiunile ce le facem ca dela niște frați și adevărați fii ai națiunii romînești, *nu se sfîesc a ne întîmpina cu cele mai revoltătoare mîrdării și batjocuri, ba chiar a ne calomnia, că ne-am fi vîndut sufletele la străini.* Grozăvenie!

Și apoi toți acei ce vor să ne prezinte pe noi iști grupați în jurul »Apărării Naționale« drept Efiailți ai neamului noștri au obrazul a se

FOIȚA.

Glas din mormînt,

Brăduțule, pe patul tău
Cel verde de mătasă
Eu m'am visat de-atîtea ori,
De-atîtea ori mireasă.

Mireasă, și mă săruta
Un făt frumos pe frunte
Și nu știam, că-i creanga ta,
Brăduțule de munte.

Azi visul mi-s'a împlinit
Și tu, schimbat în cruce,
Cu darul tău mă ocrotești,
Brăduț al meu prea dulce;

Iar dacă mine amîndoi
Vom fi aceeași humă,
E, că ni-i dat să fim un trup,
Și trupul iarăși mumă;

Să nască flori, să nască brazii
Și visuri de ficioare....

Și tot așa în veci de veci
Noi vom trăi sub soare.

Brăduțule și dacă tu,
Schimbîndu-te'ntru-una,
Vei deveni un făt frumos:
Ata-s pe totdeauna.

Valuță.

De Sărbători.

Ce duios te înfășoară
Amintirea altor vremi,
De-a căreia 'ntrezărire
De s'ar stinge, cît te temi!

Te vezi drag, blăjîn copil,
Bun la gînd, la suflet bun
Și cum rizi la'nfrîparea
Cîntecului de Crăciun.

Tu naiv, o, ce n'ai da
Printre stele să plutești,
Ca să vezi orînduirea
Razelor dumnezeesti.

Și aștepti și cît aștepti:
Îngeri, mamă, vezi, nu vin —
Și adormi cu neprihana
Sufletului blind, senin.

Azi, zădarnic ai mai vre,
Să mai tremuri ca și-atunci, —
Cît te doare adormirea
Fericiri cea de prunci

V. Loichiță.

Crăciunul.

Povestire de F. M. Dostoievski.

Văzut-ați și voi vre-odată în ajunul Crăciunului pe străzile înomătate ale unui oraș frumos, pribegînd încoace și în colo fără țintă, milogînd dela unul la altul, niște ființe tinere, nevino-vate? Hainuțele lor sint de vară, iar gîtul li-l învâlue o legătură ruptă. Ei să'nvirtesc în jurul vostru, murmurînd crîmpeie de vorbe neînțelese și învățate pe de-arostul. Și vouă vă e frig și de aceea-i alungați cu vorbe nemiloase, grăbindu-vă în chiliile calde. Sermanii copilași sint demni de milă . . .

Despre un astfel de copil voiesc tocmai să vă povestesc; nu despre unul, pe care îl trimit deja ca să cerșască, nu, căci el sărmanul e cu mult mai tînăr, de-abia va fi împlinit șase anișori, de nu și mai puțin, dar pe care, de sigur îl vor și trimite peste doi sau trei ani.

Era des-de-diminează. Într'un beci întunecos și umed, să trezi din somn copilul. Zgrebură de frig și ca să-și uite de înghețul ce-i răsbătea adînc prin oase, prinse a se juca cu suflul ce-i zburcea în nori deși din gură . . . Și-i era așa

de foame . . . și ceasurile se alungau fără stare unul după altul și porni cu frica'nctet copilul a se urmi spre patul, pe care zăcea mămuca lui bolnavă: cîteva paie așternute pe scînduri, iar în loc de perină o legătură cu zdrențe. Ce soarte va fi infundat-o aicea? Fără indoială, că sosise cu băiatul din vre-un oraș, departe, și se îmbolnăvisese fără veste . . . Din cauza sărbătorilor, cari se aflau înaintea ușii, ceilalți conlocuitori, părăsiseră deja beciul; numai într'un colț se zbate și geme o femeie bătrînă de 80 de ani, cuprînsă de spasmuri reumatice; odinioară, pe vremuri mai bune, servise ca bonă la niște copii și acum muria părăsită pe un prici tare ca fierul; și așa o teamă îl cuprînsese pe micuțul de plinsetul și gemetul bătrînei. De băut aflase copilașul la fîntina din curte, iar de mîncat, Doamne, Doamne, de i-ar fi dat cineva măcar o cojiță de pine uscată. Și nu fără o oare-care teamă se apropia de patul mămiței lui, ca să o deștepte. Prinse a amurgi și copilului i era așa de frică; noaptea învăscuse de mult pămîntul cu haina ei cernită și'n odaie era așa de întunec. Pipăi obrazul mami

preface în fața poporului, că *dinșii sînt iubitorii de pace*, dînd a înțelege prin publicarea creștinescului cuvînt de împăcare al părintelui Costachi Morariu, că *dinșii ar fi parați să se împace*. De aceea zicem și noi: »Să nu ne mai amăgim pe noi înșine... Ce fericire, ce viață poate să mai fie acolo, unde nu este nici adevăr, nici dreptate, nici libertate, unde nu este nici iubire, nici sinceritate și nici un fel de sentiment moral?«... Deci cum își poate închipui cineva o pace și o bunăînțelegere între noi în astfel de condițiuni înăsprite cum sînt ele azi? Chiar însuș Christos, palmuit fiind pe nedreptul, a replicat cu indignare: »De am vorbit rău, mărturisește de rău, iar de-am vorbit bine, pentru ce mă lovești?« De am scris rău în contra lor și neadevărat, să ne fi combătut cu argumente ciustite, iar dacă acestea li-au lipsit, *pentru ce ne calomniază?*

Și cu toate acestea noi sîntem convinși, că o *împăcare sinceră* între toată suflarea romînă din Bucovina ar fi cel mai natural și cel mai ușor lucru, ce și-l poate închipui cineva, dacă n'ar zădărnici-o tocmai domnia »pseudo-democrați« dela putere. Tot în acea măsură cum se zbuciumă ca să zădărnicească orice lămurire a opiniei publice romînești în privința adevăratelor stări de lucruri, caută ei să zădărnicească și împăcarea tuturor, precum și consolidarea neamului într'un singur grup politic, ca cu atît mai lesne să-și poată isprăvi trebușoarele lor particulare. De aceea »să nu ne mai înșelăm pe noi înșine«, dar nici să nu ne mai lăsăm înșelați, ci cu toții, cărora ni zace la inimă întărirea neamului, să grăbim a ne înțelege în privința organizării noastre naționale, care trebuie făcută cu orice preț, și cu inima sinceră și plină de iubire față cu neamul din care facem parte să căutăm a înlătura din mijlocul nostru toate neînțelegerile și toate piedecile, cari ne învrăjesc. Sîntem siguri, că în caz că și domniile noastre contrari mai sînt capabili de sinceritatea și adevărata iubire, ce ar trebui să dom-

neasă între frați, vor recunoaște, că ni-au făcut nu numai în trecut, ci și acuma *cea mai cumplită nedreptate* — și în momentul cînd *dinșii vor recunoaște sincer lucrul acesta*, noi vom fi primii, cari li vom întinde mîna pentru împăcare, de altfel zădărnice e orice cuvînt în cestiunea aceasta.

Rectificare.

Mult stim. d-le Redactor!

Pe baza §-lui 19 al legii de presă Vă rog să publicați următoarea rectificare relativă la articolul »Lămuriri și destăinuirii« din n-rul 25 al jurnalului D-Voastru:

Nu e adevărat, că aș fi recurs cîndva la ajutorul vre-unui politician rutean, ca să denunț pe dl Iorgu Toma ca un periculos agitator politic, care, făcînd abuz de starea și autoritatea sa ca judecător, cutriera în uniformă ținutul Rădăuțului, smomind alegătorii.

E adevărat însă, că eu însu-mi l-am văzut înainte de alegere cutrierînd cu dl Dr. Nicu Blindu mai multe sate din districtul Rădăuțului

Nu e adevărat, că am cules știrea în afacerea Horodnicului-de-jos dintr'un izvor murdar.

E adevărat însă, că am primit-o în toiul alegerilor dela persoane serioase și de aceea am comunicat-o ocazional — în casina funcționarilor din Rădăuț — d-lui consilier Tomașciuc, adaogînd, că nu se cuvine, ca un judecător să agiteze în districtul său propriu.

Dar dacă dl Toma susține, că știrea amintită nu e adevărată, atunci declar eu din parte-mi, că am fost rău informat.

Concluziunile d-lui Toma, cari privesc cîinstea mea personală, las să aprecieze toți aceia, cari mă cunosc bine și nu ca dl Toma.

Primiți asigurarea destinsiei mele considerațiuni.

Cernăuț, în 1 Ianuarie 1907.

Teofil Simionovici,
deputat.

Revista „Școala“.

Cu reînființarea societății »Reuniunea pedagogică« și transformarea ei în »Reuniunea școl. rom. din Bucovina« s'a simțit și necesitatea edării unei reviste ca organ al învățătorimii romîne din țară. Această

necesitate a fost în adunările ținute la timpul său în Cernăuț, Rădăuț și Suceavă relevată și accentuată cu toată tăria cuvîntului. Onorabila învățătorime romînă a cerut, așa zicînd, în mod categoric edarea unei foi proprii, promițînd totodată și tot sprijinul moral și material.

Comitetul nou înființat și societăți a și ținut cont de această dorință a onoraților colegi, înființînd, fără orice mijloace materiale, pe baza și în speranța sprijinului promis, revista »Școala«, care, deși modestă, totuș a fost aptă să organizeze în scurt timp învățătorimea romînă pe bază pur națională, formînd din ea o falangă puternică și să rădice »școala romînă« la adevărata însemnătate a chemării ei mărețe.

Omul însă propune și banul dispune; aceasta a fost și soarta revistei »Școala«. Entuziasmul, cu care a fost ea înființată, a trebuit să se frîngă de numărul calamităților materiale, cu cari a avut de luptat foaia așis din prima oară a vieții sale. Înființată fără bani, a fost tipărită pe datorie și, nemai sosînd ajutorul promis și dorit, a trebuit în fine să fie sistată. Ori de-i însă această împrejurare compatibilă cu vaza unei stări culte și inteligente, binevoiască onorații colegi a judeca singuri. De s'ar fi solvit abonaamentele la timpul recerut, atunci revista nu numai c'ar fi apărut punctual și regulat, ci ar putea exista și mai departe, deoarece material și colaboratori avea în abundență. Așa însă a trebuit să fie sistată pînă la achitarea datoriilor făcute, cari se urcă departe peste 200 cor. Din această cauză nu s'a putut ține pînă acum nici adunarea generală a Reuniunii, căci, urmînd o schimbare inevitabilă atît în prezidiu cît și în comitet, trebuie mai întîi partea administrativă a foi și a »Reuniunii« pusă în rînduială.

În fața acestor împrejurări grele apela la simțul de onoare al onoraților abonați ai revistei »Școala« cu rugămîntea să binevoiască a solvi din voie liberă abonamentul pentru anul expirat; iar pe prea stim. membri ai Reuniunii îi rugăm să binevoiască a trimite taxele de membri, căci la din contra aduc atît unii cît și alții organizarea noastră de-abia începută la stagnare sau chiar totală paralizare.

Com. Reuniunii. Com. redacțional.

Ziua sf. Nicolai la școala romînească din Suceavă.

Ziua sf. Nicolai va rămîne pentru școala romînească din Suceavă una dintre cele mai plăcute, căci în această zi s'au servit două lucruri frumoase, adică: Serbarea zilei onomastice a mult iubitului inspector școlar districtual Nicu Tarasievici și împărțirea de haine și încălțăminte copiilor sermani de către Comitetul sprijinitor, împreună cu societățile »Damele Romine« și »Unirea Romincuțelor«. Cam pe la oarele 8^{1/2} dimineată se adunară membrii corpului didactic și micii choriști în sala cea frumos decorată a școlii de băeți, spre a serba ziua onomastică a unuia dintre cei mai vrednici bărbați de școală.

O deputațiune din mijlocul învățătorimei pleacă la locuința d-lui inspector Tarasievici, aducîndu-i la cunoștință dorința ferbinte, de a serba ca în familie aceasta zi de bucurie. Domnia sa surprins de aceasta dragoste, isvorită din cele mai nobile sentimente, pleacă împreună cu deputațiunea la școală — locul cel mai plăcut pentru Domnia sa. Aici fu întîmpinat și condus cu multă însuflețire de învățătorime în sala festivă.

Dl cond. școl. Eugen Botezat rosti o cuvîntare bine simțită la adresa Solenizantului, relevînd greutățile, pe cari cei chemați trebuie să le învingă, pentru a putea progresa în cultură, dînd totodată și asigurarea, că corpul didactic își înțelege pe deplin misiunea sa față de nou creată școală și că el va urma cu sfințenie exemplului Domniei sale în împlinirea chemării lui. La finea orațiunii se desvîli posa serbătoritului inspector, care fiind lucrată în format mare și admirabil executată, produse în inimile tuturor celor de față cele mai frumoase și plăcute momente de stimă și venerațiune.

După felicitările obișnuite un chor bărbătesc întonă drăgălașul cîntec »Frățietatea«.

Entuziasmul își ajunsese culmea cînd eleva din clasa a VI-a cu numele Maria Anton, cu un buchet frumos de flori în mînă, ieși din șirul choriștilor, se apropiă de dl inspector, și după un compliment grațios, începu să declameze cu vocea sonoră următoarea poezie:

»Mult on. și mult iubite d-le Inspector!

Domnia Ta-ți jertfești o viață

În muncă spornică și grea,

cu degetele lui micuțe și se miră de liniștea lui de ghiță! Ach! ce frig e aici, își gîndi băiatul, prîponindu-și mînuța pe umărul moartei... Își suflă în pumni ca să-și încălzească degetele și afindu-și căciulița pe prici, se furișă tiptil-tiptil din beci, afară pe prispa casei. Și-ar fi eșit de mult afară copilul, de nu s'ar fi temut așa de tare de un cîine mare, negru, care urlase toată ziua a pustiu, lungit pe trepții unei uși vecine. Cîinele dispăruse acum, iar micuțul se strecură ușor în stradă...

Doamne, ce oraș frumos, așa ceva n'a mai văzut el în viața lui. Ce întunecoasă i se părea hudița din care eșise, un singur felinar doară sfășia cu sulițele-i mohorîte de lumină, întunerecul mocnit și rece al nopții de iarnă. Case mici, incinchite, ca niște mușuroaie, se prelungec de-alungul uliței; și nici nu prinde bine a întuneca și străzile se golesc fără de veste de umbrele trecătorilor, cari dispar pe sub portile prăbușite, cîinii numai se înșiruiesc la un loc cu sutele, cu miile, pe străzile părăsîte, urlînd și hămăind întreaga noapte. Dar... vezi... acolo totuș era așa de cald și căpătase

cel puțin de mîncare. Aici însă... Dumnezeule! de-ar fi avut măcar o cojiță de pine, ca să-și mulcomească foamea. Ce larmă, ce huet de glasuri, ce mișunare de oameni, ce frămîntare nebună. Multimea imenză a lămpilor pe strade largi, frumoase și oameni și cai și sânni și frig; din nările cailor zbucnesc nori deși de aburi albi, cari se închiagă în turturi lungi pe hamuri, copitele izbesc petrele ivite prin omăt, scînteile năpădesc cu miile din lovitură... și oamenii se îmbulzesc unul peste altul și... Doamne, cît îi e de foame micuțului, de ce nu i întinde lui cineva măcar o bucățică de pine, fie ea cît de mică! Și de-odată degetele prind încet să-l piște și să-l doară.

Și... încă o stradă, cît e de lată! Aici de sigur că-l vor călca în picioare. Ce țipet, cum fug și birjarii mină ușa de-ngrozitor de iute... și-i atîta lumină de-ți orbesc ochii. Ce-o fi asta? Ach! ce geam mare! și îndărătul geamului o odaie și în odaie un pom de Crăciun, înalt pînă'n plafon — și ce mai pom frumos, învălit în hîrtii aurite și plin de poame!

Și'n jurul lui numai păpuși și călușei cu hamuri de argint. În odaie să joacă copii gătiți, ca scoși din cutie... și rid și aleargă și mîncă și beau. Colea — o fetiță joacă cu un băiat și ce fetiță frumoasă, ca o păpușă. Viorile plîng în odaie și el le aude ținutul prin geam. Micuțul l-e vede toate, să miră și rîde. Deodată degetele dela picioare încep să-l doară, mîinile i să roșiră, nu-și mai poate îndoi degetele... și el începe să plîngă amaric și — aleargă mai departe. Prin alt geam vede el alt pom de Crăciun, mese întinse, pe ele tot felul de prăjituri de migdale, plăcinte roșii, galbene; patru dame îmbrăcate curat, împart fiecăruia, ce intră, plăcinte și mereu să 'nchide ușa și iar să deschide și-atîția să îmbulzesc în odaie. Copilul să furișează pe trepți, pune mîna pe cleșniță și intră în odaie. Hu! cum îl ocărăsc, cum să 'ncruntă toți la dînsul și-i fac sem ca să iasă! O damă să apropie de el și-i pune în palmă un ban mic și-i deschide ușa. Cum să spărie micuțul. Banul să rostogoli pe trepți: degetele îi erau înghețate de frig și nu și-l mai putea îndoi. Să pune pe fugă și aleargă și aleargă

și nici el nu știe unde aleargă. Și fuge și fuge și-și suflă mereu în pumni. Dar ce-o fi și asta! Oamenii să opresc și se 'ndesuesc unul peste altul: prin fereastră să întrezăresc trei păpuși grijite și îmbrăcate în haine roșii și verzi, ai crede că sînt vii. Un om mai vristnic stă pe un scaun și-și mișcă mina, ca și cînd ar cînta pe o gurdună; alți doi își plîmbă arcuile pe strunele unei viole și-și apleacă capetele în chip de taet, să privesc, buzele li să mișcă, da ei vorbesc, sigur vorbesc, atît că nu l-i se aude glasul de geam. Micuțul credea la început că sînt aievea. Indată însă, ce să convinse de adevăr, să puse pe riset cu hohot. Doamne! n'a mai văzut astfel de păpuși. Și iarăși e gata să plîngă, dar cum își întoarce capul spre păpuși, să pune iar pe risete. Fără de veste simți copilul că-l apucase cineva de haină pe din dărăpt, să 'ntoarce... un mișel de stradă, îi ia căciulița, i dă una peste cap, și-i pune piedecă. Să prăbușește la pămînt copilul. Oamenii țipă. Micuțul să spărie, sare'n picioare și aleargă și aleargă și nu știe unde sărmanul — să abate într'o curte vecină și să ghemuește după

Prăvălia B. Baltinester, Cernăuț

Deposit de mărfuri de Alpaca și argint de china din de pălării I. Henric lta Viena, Josif Pichler și fii Graz,

fabrici e c. r. de curte W. Bachman și Co. Viena, de papucării Anton Capek Viena, F. L. Popper Chrudim.

Cadouri recomandabile de Crăciun și An nou

făr de o urcare a prețurilor cu toată scumpetea esistentă. Pentru dame și domnișoare noutăți în punguțe de mini, de buzunar, de scrisori și cărți de visite, tabachieri, casete pentru mănuși, giuvaere, și obiecte necesare pentru îngrijirea minilor. Albumuri cu și fără druguri. Cadre pentru fotografii, utensilii și garnituri pentru fumat și scris. Oglinzi pentru toaletă, humbi pentru manșete, obiecte franceze pentru împodobitul părului.

Obiecte elegante de călătorii, necesarii, punguțe, geante cu și fără de întocmiri, geante originale Maedler din Lipsca, cutii de pălării pentru dame și domni, etuiuri pentru corturi și umbrele, saci și cergi de călătorie de peluches și păr de cămilă, pleduri engleze pentru dame și domni.

Parfumuri, săpunuri și perii fabricatele cele mai fine de Roger și Gallet, Ideal Hubigant Gustav Lohse, L. T. Siwer Paris. Perii pentru dinți, cap și haine.

Legători de gît, engleze veritabile și din țară de fasonul și mostrul cel mai nou. Scutitori de gulere Cachnells precum și pachete.

Lingerii pentru domni zefiruri englezești garantate, piche alb și în colorii moderne, gulere, manșete, băsmăli de nas.

Blănării. Gulere și mânecare de blană de Astrachan (persiană) de Skunk, de Jder, Vulpe vinată, Ținci de pământ tibetani, Sealskin, Rare, Nutria precum și materii de vânat pentru domni și băieți.

Mărfuri de lână și împletituri. Rufe veritabile de Jaeger, și Dr. Lahman, rufe veritabile din păr de cămilă, încălzitori pentru pintece, genunchie, pulpe și mânecute de tot felul, pieptărașe de lână pentru dame și domni, ciorapi, cățuni, gamasche, gluge și bașlicuri românești.

Papucării din piele veritabilă de Box, Chevreaux, Lack, Kliw, Kid, din postav cu tivituri de piele și lac, cu și fără căptușală de peluches și tricot pentru dame, domni, copile, băieți și copilași. — Pantofi de tot felul.

Tot felul de mănuși împletite, de piele, căptușite cu postav și blăniță, glase, Chair, de mătăsă pentru dame, domni, copile și băieți.

Galoși și șoșoni, fabricatele cele mai fine, călcăie de gumă.

Pălării cele mai fine de loden, păslă, peluches, moi și virtuose în colorile și fasonurile cele mai noauă, jobenuri și chapeaclaruri.

Recvisite pentru vânat. Tot felul de puști și revolve, precum și ori ce munițiune. Torbe de vânat și gamașe, scaune portative de cimp.

Haine pentru copii, mântăluțe, rochițe, bonete și pălăriiuțe. Fuste și scufii pentru dame din cele mai fine.

Lornete veritabil-achromatice, sticle de fabricatul cel mai fin franțuzesc.

„La emblema anglezască“ CURTEA SALTER.

Binevoii a lua la cunoștință că firma

„La emblema anglezască“ CURTEA SALTER, strada principală Nr. 8

și-a deschis esoposia sa de

❀ ❀ jucării pentru copii și de obiecte pentru Crăciun. ❀ ❀

Publicul este respectuos rugat a se infatișă spre a lua aceste obiecte în privire. Din cauza imbulzelei mari din acest seson e consult ca fiecare doritor să-și facă cumpărăturile necesare depe acum.

In ferestriele prăvăliei sunt espuse obiecte începînd de la prețul deja de 25 cr., cari sunt potrivite pentru cadouri de Crăciun.

Restaurant și hală de vin

Josef Katz. str. rusească 4.

Vinuri veritabile moldovenești și austriace cu prețuri moderate.

Bucătărie românească.

Hotel „CENTRAL”

== SUCEAVA ==

strada principală

== proprietar ==

Herman

Dermer

Bere de Ococim. Vin veritabil
romînesc. Masă bună.
Camere bine aranjate.

Med. univ.

Dr. Iulius Solomonica

Cernăuț strada Carolinei 11 (Glückshof) etaj I.

Specialist în boale de copii,

pract. la clinica de copii (prof. Heubner) a reg. Charité din Berlin

ordinează dela oarele 8—10 a. m. și dela 2—4 p. m.

Ordinează în limba română.

Martî, Mercuri și Joi pentru săraci grătuit.

Stampile de cauciu
fornizează cu prețuri ieftine
în orî ce formă și mărime

Leon König

Cernăuț, piața principală 6.

